

Πρέπει οι χριστιανοί σε ορισμένες ώρες να προσεύχονται με όλη τους τη δύναμη στον Ιησού Χριστό

/ Άγιος Πίστη

Αυτό, λοιπόν, το όνομα του Ιησού Χριστού, να λέει ως προσευχή πάντοτε κάθε ευσεβής και με το νου του και με τη γλώσσα του, κι' όταν στέκεται, και όταν βαδίζει και όταν κάθεται και όταν ξαπλώνει, και όταν μιλά και όταν πράττει οτιδήποτε και να πιέζει τον εαυτό του γι' αυτό το πράγμα, και θα βρει μεγάλη γαλήνη και χαρά, όπως γνωρίζουν εκ πείρας όσοι φροντίζουν γι' αυτήν. Και επειδή αυτό το έργο είναι υψηλότερο και για όσους βρίσκονται στον βίο, και αυτών των ιδίων των μοναχών, γι' αυτό όσοι είναι μέσα στους θορύβους πρέπει έστω και σε ορισμένες ώρες να το κάνουν και να το έχουν έργο και να μεταχειρίζονται αυτή την προσευχή με όλη τους τη δύναμη, όλοι και ιερωμένοι, και μοναχοί και λαϊκοί.

Οι μεν, λοιπόν, μοναχοί, επειδή είναι ταγμένοι σ' αυτό το έργο της προσευχής, και έχουν απαραίτητο χρέος γι' αυτήν, και όταν βρίσκονται στο θόρυβο των διακονημάτων, όμως πάντοτε ας πιέζονται να ενεργούν αυτή την προσευχή ως οφειλή, και να προσεύχονται στον Κύριο ασταμάτητα, και όταν βρίσκονται σε περισπασμό και σύγχυση και στην ονομαζόμενη και πραγματοποιούμενη αιχμαλωσία του νου, **και να μην αμελούν όταν τους τον κλέβει ο εχθρός, αλλά να επανέρχονται στην προσευχή και να επανέρχονται μάλιστα χαρούμενοι.**

Οι ιερωμένοι πάλι, ας την επιμεληθούν ως αποστολικό έργο και ως θείο κήρυγμα,

ως έργο το οποίο εκτελεί θεία ενεργήματα και μας παρουσιάζει την αγάπη του Χριστού. Οι κοσμικοί δε, ας το ενεργούν με όλη τους τη δύναμη ως σφραγίδα στον εαυτό τους και ως σημάδι της πίστεως, ως φύλαξη και αγιασμό και φυγαδευτήριο κάθε πειρασμού.

Οπότε, όλοι ιερωμένοι και λαϊκοί και μοναχοί μόλις σηκωθούμε από τον ύπνο, πρέπει πρώτα να σκεφτούμε το Χριστό, και να θυμηθούμε το Χριστό. Και αυτή -την προσευχή- ως πρώτη σκέψη και θυσία να προσφέρουμε στο Χριστό. Γιατί πρέπει πριν από κάθε σκέψη να θυμηθούμε το Χριστό που μας έσωσε και τόσο μας αγάπησε, επειδή είμαστε και ονομαζόμαστε Χριστιανοί και Τον ντυθήκαμε στο θείο Βάπτισμα και **Τον σφραγιστήκαμε στο Χρίσμα και κοινωνήσαμε και κοινωνούμε την αγία σάρκα Του και το αίμα Του, και είμαστε μέλη Του, και ναός.**

Αυτόν ντυθήκαμε και κατοικεί μέσα μας γι' αυτό πρέπει να Τον αγαπούμε και οφείλουμε πάντοτε να Τον έχουμε στη μνήμη μας. Γι' αυτό ας έχει ο καθένας, όσο μπορεί, ορισμένο καιρό αυτής της προσευχής ως χρέος αναπόφευκτο.

Αρκετά είναι όσα ελέχθησαν για το θέμα αυτό, γιατί όσοι επιθυμούν να μάθουν, μπορεί να βρουν περισσότερα γι' αυτή τη διδασκαλία. Ας αρχίσουμε τώρα να λέμε όπως υποσχεθήκαμε για τις θείες προσευχές της Εκκλησίας, που εκτελούνται κατά τάξη, διότι γι' αυτές είναι το θέμα. Και μάλιστα θα τις γνωρίσουμε όσο καλύτερα μπορούμε.

Πρώτα, λοιπόν, λέμε, όπως είπαμε και πριν, ότι η προσευχή είναι έργο κύριο των Αγγέλων, και ως προς αυτό, επειδή είναι θειότατο, η Εκκλησία δείχνει ιδιαίτερη φροντίδα. Και κάθε μεν άλλο έργο, δηλαδή η ελεημοσύνη, και η υπηρεσία προς τους αδελφούς, και η επίσκεψη των ασθενών, και η φροντίδα των φυλακισμένων, η απελευθέρωση των αιχμαλώτων και τα παρόμοια, γίνονται για την αγάπη των αδελφών, και δι' αυτών αναφέρονται στο Θεό. Επίσης και η ακτημοσύνη, και η νηστεία, και η χαμαικοιτία, και η γονυκλισία, και η αγρυπνία, και τα λοιπά, που είναι για τη σκληραγωγία του σώματος, για να καθαριστούμε και να πλησιάσουμε το Θεό είναι καλό να γίνονται, και ως θυσία στο Θεό, όμως δεν μας παρουσιάζουν αμέσως σ' Αυτόν. Η προσευχή όμως μας παρουσιάζει στον ίδιο το Θεό, και μας ενώνει μ' Αυτόν. **Ο προσευχόμενος φέρεται προς το Θεό σαν να είναι φίλος του, και μιλά, παίρνει θάρρος, ζητά, και γίνεται ένα με το Θεό.**

Έπρεπε, λοιπόν, η προσευχή να γίνεται ασταμάτητα και ακατάπαυστα, όπως γίνεται και στους Αγγέλους. Επειδή αυτό μόνον ζητά από εμάς ο Θεός, το να Τον έχουμε στη μνήμη, και να είμαστε μαζί Του και μόνο Αυτόν να αναζητούμε και να αγαπούμε, και να βλέπουμε, για να Τον απολαμβάνουμε καθαρά και αμέσως.

Επειδή, όμως, αυτό είναι αδύνατον σ' εμάς, λόγω του κωλύματος της σάρκας και τις ανάγκες, μόλις που δόθηκε και σπάνια σε πολύ λίγους ισάγγελους ως δωρεά Θεού, γι' αυτό θέσπισε κατ' ανάγκην **η Εκκλησία ορισμένους καιρούς για απαραίτητες προσευχές, κατά τους οποίους οφείλει να προσεύχεται κάθε πιστός.**

(Αγ. Συμεών, Αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, «Η προσευχή του Ιησού», Εκδ. Επέκταση)

Πηγές: agioritikovima.gr - agiosmgefiras.blogspot.gr